

ELS ESTATS UNITS PARTICIPARAN EN LA GUERRA *

Lev Trotski

1 d'octubre de 1939

versió catalana feta per Alejo Martínez – alejomp@lycos.es – des de: “Estados Unidos participarán en la guerra”, *Escritos*, Tom XI, volum 1, pp. 129-133.

La política del Kremlin, plena de sorpreses fins i tot per als seus observadors més assidus, sorgeix en realitat de l'estimació tradicional en el Kremlin de les relacions internacionals, que podríem formular aproximadament de la manera següent:

Fa molt de temps que la importància econòmica de França i de Gran Bretanya deixà de correspondre a les dimensions de les seues possessions colonials. Una nova guerra bastaria per a derrocar aqueixos imperis. (No és casual, diuen en el Kremlin, que aqueix bonic oportunista, Mohandas K. Gandhi, ja haja elevat la demanda d'independència per a l'Índia. Açò és només el començament.) Lligar-se al destí de Gran Bretanya i França, si els Estats Units no estan darrere d'elles, és condemnar-se per endavant.

Les “operacions” en el front occidental durant el primer mes de guerra només han aconseguit consolidar l'avaluació de Moscou. França i Gran Bretanya decideixen no violar la neutralitat de Bèlgica i Suïssa (la seua violació és absolutament inevitable en el cas que s'entaula vertaderament la guerra) ni ataquen seriosament la línia Sigfrid. Aparentment, no tenen la menor intenció d'entrar en la guerra sense comptar per endavant amb la garantia que els Estats Units no permetrà la seua derrota.

Moscou pensa, en conseqüència, que la confusa i indecisa direcció actual de les operacions per França i Gran Bretanya és una espècie de vaga militar de braços caiguts contra els Estats Units, no una guerra contra Alemanya.

Sota aquestes condicions, al pacte d'agost entre Stalin i Hitler s'hi ha agregat el complement inevitable de l'acord de setembre. El significat real de les fórmules algebraïques del nou instrument diplomàtic s'aclarirà en el transcurs de la guerra, durant les properes setmanes.

És força improbable que Moscou intervinga ara junt amb Hitler contra els imperis colonials. Stalin ha entrat al tan impopular bloc amb Hitler només per a

* “Els Estats Units participaran en la guerra”, *Times*, 4 d'octubre de 1939.

salvar el Kremlin dels riscos i perturbacions de la guerra. Després, s'ha vist involucrat en una petita guerra per a poder justificar el seu bloc amb Hitler. Moscou tractarà, també, d'aprofitar les esquerdes de la gran guerra per tal d'assolir alguna nova conquesta al Mar Bàltic i als Balcans.

Tanmateix, cal considerar aquestes conquestes provincials en la perspectiva de la guerra mundial. Si Stalin vol servir les noves províncies, tard o d'hora es veurà obligat a arriscar el seu poder. Tota la seua política està orientada vers la postergació d'aquest moment.

Però si bé és difícil suposar una cooperació militar directa entre Moscou i Berlín en el front occidental, seria una ceguesa total subestimar el suport econòmic que la Unió Soviètica, amb ajuda de la tecnologia alemanya, particularment en allò tocant els mitjans de transport, pot furnir a l'exèrcit alemany. Per cert, no s'anul·laran les conseqüències del bloqueig anglofrancès, però s'aflebiran considerablement.

El pacte germanosoviètic tindrà, sota aquestes condicions, dues conseqüències: Perllongarà la duració de la guerra i aproparà el moment de la intervenció dels Estats Units.

En si mateixa aquesta intervenció és absolutament inevitable. Londres volia creure, malgrat l'evidència, que les ambicions de Hitler no anirien més enllà del Danubi i esperava que Anglaterra quedaria fora de la qüestió. De manera semblant, alguns nord-americans pretenien apartar-se darrere d'una pantalla aïlladora de la insanitat purament "europea". Les seues esperances són vanes. És un problema de lluita per la dominació del món, i Amèrica del Nord no podrà restar-ne al marge.

La intervenció dels Estats Units, que podria canviar no sols l'orientació de Moscou sinó també la de Roma, és, no obstant, només una melodia del futur. Els empírics del Kremlin tenen els peus ben dempeus sobre el present. No creuen en el triomf de Gran Bretanya i França i en conseqüència s'adhereixen a Alemanya.

Per tal de comprendre la política soviètica amb tots els seus girs inesperats cal rebutjar, sobretot, l'absurda idea que Stalin vol promoure la revolució internacional a través de la guerra. Si aquest fos l'objectiu del Kremlin, ¿com podria sacrificar la seua influència sobre la classe obrera internacional per l'ocupació d'alguns territoris fronterers?

El destí de la revolució no es decidirà en Galítsia, ni en Estoniana, ni a Letònia, ni a Bessaràbia. Es decidirà en Alemanya, però allí Stalin recolza Hitler. Es

decidirà a França i Gran Bretanya, però allí Stalin assestà un colp mortal als partits comunistes. I el Partit Comunista dels Estats Units no podrà resistir molt de temps les conseqüències del pacte de setembre. Polònia es reconstruirà; la Internacional Comunista no.

En realitat, no hi ha actualment govern a Europa o en tot el món que tema més la revolució que la casta privilegiada que domina la Unió Soviètica. El Kremlin no es considera estable i les revolucions són contagioses. Precisament perquè el Kremlin tem la revolució té por de la guerra, que mena a la revolució.

És cert que en les regions ocupades el Kremlin tendeix a expropiar els grans propietaris. Però açò no és una revolució sinó una reforma administrativa que es realitza amb el disseny d'estendre el règim de l'URSS als nous territoris. Demà, en les regions "alliberades", el Kremlin aixafarà despietadament els obrers i camperols per a sotmetre'ls a la burocràcia totalitària. Hitler no tem que es faci aquesta classe de "revolució" en les seues fronteres i, des del seu punt de vista, té tota la raó.

Per tal de girar un contra l'altre als recents amics, la propaganda anglofrancesa fa tots els esforços possibles per a presentar Hitler com un vertader instrument a mans de Stalin. Això està en contra de tot sentit comú. En el pacte de setembre, tant com en el d'agost, Hitler és la part activa. Stalin exerceix un rol subordinat, s'adapta, marxa al ritme de Hitler i no traspassa els límits d'allò que es veu obligat a fer si no vol trencar amb Hitler. La política de Hitler és ofensiva, de perspectives força més àmplies. La política de Stalin és defensiva i provincialista. Hitler vol obrir una extensa bretxa en l'imperi britànic i preparar les bases per a la guerra amb els Estats Units. Stalin el recolza a fi d'allunyar-lo d'Orient. En cada etapa del seus plans, Hitler sabrà molt bé com formar-se un nou sistema d'"amistats". A l'agost s'assegurà la neutralitat i la cooperació econòmica de Stalin per a l'atac a Polònia. Al setembre convertí Stalin en soci interessat de la seua empresa contra França i Gran Bretanya. La meitat de Polònia no és un preu massa alt. En tot cas, si Hitler perd la guerra perdrà Polònia. Si gràcies a Stalin en surt victoriós, posarà una altra vegada en la seua agenda totes les qüestions d'Orient.

Donada la dificultat, si no la impossibilitat, que té Alemanya de sostenir una guerra perllongada, Hitler vol substituir-la per una sèrie de colps ràpids. Avui Hitler novament necessita un respir. Stalin, igual que abans, necessita la pau. D'ací el zel de Stalin per ajudar Hitler a obtenir de França i Anglaterra una capitulació sense lluita. Per cert, la signatura de la pau en el front occidental li deixaria a Hitler les mans lliures contra l'URSS. Si malgrat tot Stalin s'ha associat amb ell en la seua "ofensiva de pau" és perquè la seua política és

netament conjuntural. Stalin és un tàctic, no un estrateg. A més a més, després de la partició de Polònia ha perdut la seua llibertat d'acció.

Per tal de fer canviar de política el Kremlin queda un sol camí, encara que molt segur. Cal assestar-li tal colp a Hitler que Stalin deixi de témer-lo. En aquest sentit es pot dir que la clau més important de la política del Kremlin està ara a Washington.